והכא בטופח על מנת להטפיח איכא בינייהו: ירד לטבול אם יכול לעלות כו': לימא תנא סתמא כר' אליעזר דאמר *עד הנץ החמה אפי' תימא ר' יהושע ודלמא כותיקין *דא"ר יוחנן ותיקין היו גומרין אותה עם הנץ החמה: ואם לאו יתכסה במים ויקרא: והרי לבו רואה את הערוה א"ר אלעזר ואי תימא ר' אחא בר אבא בר אחא משום רבינו אבמים עכורין שנו דדמו כארעא סמיכתא שלא יראה לבו ערותו. ת"ר מים צלולין ישב בהן עד צוארו וקורא וי"א עוכרן ברגלו ות"ק והרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו רואה את הערוה מותר והרי עקבו רואה את הערוה קסבר עקבו רואה את הערוה מותר אתמר עקבו רואה את הערוה מותר נוגע אביי אמר אסור ורבא אמר מותר רב זביד מתני לה להא שמעתא הכי רב חיננא בריה דרב איקא מתני לה הכי נוגע דברי הכל אסור רואה אביי אמר אסור רבא אמר מותר *לא נתנה תורה למלאכי השרת בוהלכתא נוגע אסור רואה מותר אמר רבא גצואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה דערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה צואה בעששית מותר לקרות ק"ש כנגדה דצואה בכסוי תליא מילתא והא מיכסיא ערוה בעששית אסור לקרות ק"ש כנגדה °ולא יראה בך ערות דבר (דברים כג) אמר רחמנא והא קמיתחזיא אמר אביי הצואה כל שהוא מבטלה ברוק אמר רבא ובורוק עבה אמר רבא זצואה בגומא מניח סנדלו עליה וקורא ק"ש בעא מר בריה דרבינא חצואה דבוקה בסנדלו מאי תיקו *אמר רב יהודה טעכו"ם ערום אסור לקרות ק"ש כנגדו מאי איריא עכו"ם אפילו ישראל נמי ישראל פשיטא ליה דאסור אלא עכו"ם אצטריכא ליה מהו דתימא הואיל וכתיב בהו °אשר בשר חמורים בשרם (יחזקאל כג) אימא כחמור בעלמא הוא קמ"ל דאינהו נמי איקרו ערוה דכתיב °וערות אביהם לא ראו (בראשית ט): ולא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה עד שיטיל לתוכן מים: וכמה מיא רמי ואזיל אלא ה"ק ילא יתכסה לא במים הרעים ולא במי המשרה כלל ומי רגלים עד שיטיל לתוכן מים ויקרא ת"ר *כמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר כרביעית אמר רב נחמן מחלוקת לבסוף אבל בתחלה כל שהן ורב יוסף אמר למחלוקת לכתחלה אבל לבסוף דברי הכל רביעית אמר ליה רב יוסף לשמעיה אייתי לי רביעיתא דמיא כר' זכאי: *ת"ר מגרף של רעי ועביט של מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדן ואף ע"פ שאין בהן כלום ומי רגלים עצמן עד שיטיל לתוכן מים וכמה יטיל לתוכן מים כל שהוא ר' זכאי אומר רביעית בין לפני המטה בין לאחר המטה רבן שמעון בן גמליאל אומר לאחר המטה קורא לפני המטה אינו קורא אבל מרחיק הוא ארבע אמות וקורא ר"ש בן אלעזר אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאם או שיניחם תחת המטה איבעיא להו היכי קאמר (א) אחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות וקורא או דלמא הכי קאמר לאחר המטה מרחיק ד' אמות וקורא לפני המטה אינו קורא כלל ת"ש דתניא ר"ש בן אלעזר אומר נאחר המטה קורא מיד לפני המטה מרחיק ארבע אמות רבן שמעון בן גמליאל אומר אפי' בית מאה אמה לא יקרא עד שיוציאם או שיניחם תחת המטה בעיין איפשיטא לן מתנייתא קשיין אהדדי איפוך בתרייתא מה חזית דאפכת בתרייתא איפוך קמייתא מאן שמעת ליה דאמר *כוליה בית כארבע אמות דמי ר"ש בן אלעזר היא אמר רב יוסף בעאי מיניה מרב הונא מטה פחות משלשה פשיטא לי דכלבוד דמי שלשה ארבעה חמשה ששה שבעה שמנה תשעה מהו א"ל לא ידענא עשרה ודאי לא מיבעי לי אמר אביי שפיר עבדת דלא איבעיא לך כל עשרה רשותא אחריתי היא אמר רבא הלכתא פחות משלשה כלבוד דמי עשרה רשותא אחריתי היא משלשה עד עשרה היינו דבעא מיניה רב יוסף מרב הונא ולא פשט ליה אמר רב הלכה כר"ש בן אלעזר וכן אמר באלי א"ר יעקב *ברה דבת שמואל הלכה כרבי שמעון בן אלעזר ורבא אמר אין הלכה כר"ש בן אלעזר רב אחאי איעסק ליה לבריה בי רב יצחק בר שמואל בר מרתא עייליה לחופה ולא הוה מסתייעא מילתא אזל בתריה לעיוני חזא ספר תורה דמנחא אמר להו איכו השתא לא אתאי סכנתון לברי דתניא °בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש בו את המטה עד שיוציאם או שיניחם כלי בתוך כלי אמר אביי לא שנו עאלא בכלי שאינו כליין אבל בכלי שהוא כליין אפילו עשרה מאני כחד מאנא דמי אמר רבא גלימא אקמטרא

בטופח ע"מ להטפיח איכא בינייהו. ת"ק בעי על מנת להטפיח ור' יוסי מחמיר: לימא תנא סתמא כר' אליעזר. והלכה כמותו: דילמא לותיקין קאמרה מתני' עם הנץ החמה אבל לכ"ע עד שלש שעות: והרי לבו רואה את הערוה. קס"ד כל אבר שאין דרכו לראות את הערוה [ורואה] אותו בשעה שקורא בתורה קרינן ביה ולא יראה בך ערות דבר: לא נתנה תורה למלאכי השרת. שאין להם ערוה על כרחנו יש לנו ערוה ואין אנו יכולים להשמר מכל זה: (ג)כל שהוא. מעט: ברוק. רוקק עליה ומכסה אותה ברוק: בעששית. לנטירנ"א בלעז כלומר מחילת זכוכית או קלף דק מפסיק בנתיים והיא נראית: בכסוי תליא מילתא. וכסית את צאתך: מים הרעים. סרוחים: *מי המשרה. שסורים שם הפשתן והקנבוס והם מסריחים: וכמה מיא רמי ואזיל. כמה ישליך לתוכם ויבטלם הלא מרובין הם: ומי רגלים. מועטין והם בכלי והוא בא לקרות ק"ש אצלם: לבסוף. שמי רגלים בכלי וזה נותן לתוכן מים בההיא קאמר ר' זכאי רביעית: אבל לכתחלה. שקדמו המים למי רגלים דברי הכל כל שהוא שכשמטיל מי רגלים בכלי לבסוף ראשון ראשון שנופל לתוך המים מתבטל ואע"פ שהם רבים והולכין °כבר בטלו: אייתי לי רביעתא. אפי' בתחלה: גרף ועביט. שניהם כלי חרס הם אלא של רעי קרוי גרף ושל מי רגלים קרוי עביט: אסור לקרות ק"ש כנגדם. הואיל ומיוחדין לכך ואע"פ שאין בתוכן כלום: ומי רגלים עצמן. בכלי שאינו מיוחד להם: בין לפני המטה. שאין המטה מפסקת בינו לבינם: בין לאחר המטה. שהמטה מפסקת ביניהם אסור: או שיניחם תחת המטה גרסינן. ולא גרסינן כלי בתוך כלי: תחת המטה. כאילו היו טמונים בארץ: היכי קאמר. רשב"ג: בעיין איפשיטא לן. שאלתנו נתפרשה לה בחלוק שבין לפני המטה ולאחר המטה: מתנייתא מיהו קשיין. שהוחלפה שיטתן: מאן שמעת ליה וכו'. °לא ידעתי היכן היא: פשיטא לי. במניחן תחת המטה ורגליה קצרים שאין הימנה ולקרקע שלשה טפחים כלבוד דמי והרי הן כטמונים: עשרה ודאי. לא שאלתי ממנו דנראה כאילו אינה תחתיה מאחר שיש הפסק כל כך אין זה כסוי: עייליה לחופה ולא הוה מסתייעא מילתא. דנישואין שלא היה יכול לבעול: סכנתון לברי. כמעט סכנתם את בני למות בעונש שטן: אפילו עשרה מאני. וכולן כליין כחד מאנא דמי: אקמטרא

והרי לבו רואה את הערוה. פירש ר"י מלפריך גמרא הכי בפשיטות משמע דלבו רואה את הערוה אסור אלא דרבינו שמעיה תלמידו של רש"י פסק כת"ק דלבו רואה את הערוה מותר ומיהו בסמוך משמע דאסור דלא פליגי הני אמוראי אלא בעקבו רואה את הערוה אבל בלבו רואה את הערוה כ"ע מודו דאסור: והלכתא נוגע עקבו אסור. וטעמא דגזרינן נוגע עקבו שמא יגע בידיו: גרף של רעי. פי' רש"י של חרס בלוע משמע לפירושו אבל כלי דלא בלע כגון זכוכית אפשר דשרי [א]: ובלבד שיטיל בהן רביעית מים. אבל בגרף אפשר דלא מהני מים:

ספר

תורה אור

עין משפט נר מצוה

קיד א מיי' פ"ג (ופ"ג) מהל' ק"ש הלכה ו סמג עשין יח טוש"ע או"ח סי' עד סעיף ב:

קטו ב מיי' שם פ"ג הלכה יז טוש"ע שם סעיף ה:

קטז ג מיי' שם הלכה י סמג שם טוש"ע או"ח סי' עו סעיף א:

קיז ד מיי' שם הלכה טז סמג שם טוש"ע או"ח סי' עה סעיף ה:

קיח ה ו מיי' שם הלכה יא סמג שם טוש"ע או"ח סי' עו סעיף ו:

קיט ז ח מיי' שם טוש"ע שם סעי' ב:

קכ ט מיי' שם הלכה טז סמג שם טוש"ע או"ח סי' עה סעיף ד:

קכא י מיי' שם פ"ג הלכה ז טוש"ע או"ח סי' עד סעיף ב (וסימן פו):

קכב כ ל מיי' שם פ"ג הלכה י טוש"ע או"ח סי' עז סעיף א:

קכג מ (נ) מיי' שם הל' יב סמג שם טוש"ע או"ח סימן פז סעיף א: [נ טור שם]:

קכד ס ע מיי' פ"ד מהל' תפילין הל' כד ופ"י מהל' ס"ת הל' ז סמג עשין כב טוש"ע או"ח סימן מ סעיף ב וכסי' רמ סעיף ו [וכי"ד סי' רפב ס"ח]:

◆

רב נסים גאון

לימא תנן סתמא כר' אליעזר דאמר עד הנץ החמה. (דאמר) [עיקר] מחלוקת ר' אליעזר ור' יהושע בפירקא קמא (דף ט) דהא מסכתא: מאן שמעת ליה דאמר כל הבית כולו כד' אמות דמי ר' שמעון בן אלעזר. עיקר דבריו של ר' שמעון בן אלעזר בתוספתא דעירובין (פ"ב) ובגמרא בפרק עושין פסין (דף כג.) אמר רבי שמעון בן אלעזר כל אויר שתשמישו לדירה כגון דיר וסהר ומוקצה וחצר אפילו בית ה' כורין אפילו בית י' כורין מותר שמעינן מיהא דר' שמעון היה מתיר לטלטל כל כי האי שיעור' מפני שתשמישו לדירה וכולו כד' אמות דמי ליה: אמר רב יוסף בעו מיניה מרב הונא פחות מג' כלבוד דמי. עיקרא דהא מילתא דכל פחות מג' כלבוד דמי שנוי במשנה ובהרבה מקומות וגם בתוספתא ואנו מזכירים מה שנמצא בידינו במסכת כלאים בפרק קרחת הכרם (משנה ד) שנינו מחיצת הקנים אם אין בין קנה לקנה ג' טפחים כדי שיכנס הגדי הרי זה כמחיצה ובתוספתא נמי דטותה ובפרק קמא דעירובין (דף טז:) מקיפין ג' חבלים כו' מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו ג' טפחים ובגמרא דהאי פירקא (שם דף טז.) תא שמע ג' מדות במחיצה כו' והיא שנויה בתוספת' כלאים (פרק ד) ובמתני' (סוכה פרק א דף טז.) המשלשל דפנות מלמעלה למטה אם גבוהות מן הארץ ג' טפחים פסולה משום דנפקא לה מתורת לבוד והא דאמרינן הכא עשרה רשותא אחריתי היא איתיה לעיקרא בפירקא קמא דשבת (דף ו.) בברייתא דתנו רבנן ד' רשויות לשבת כו' [וכן בסוכה דף ה ע"ש]:

מסורת הש"ס

[לעיל ט:]

לעיל דף ט: לקמן ט.

[דיבור זה [ודבור הקדום] שייך לעיל במשנה כב:]

יומא ל. קדושין כד. [מעילה יד:]

[שבת קנ. ע"ש]

[נזיר לח.]

תוספתא פ"ב

[עירובין מב:]

[עי' פירש"י לעיל טו. ד"ה כרס]

הגהות הב"ח

(א) גמ' היכי קאמר רשב"ג אחר המטה: (ב) רש"י ד"ה כל שהוא וד"ה ברוק נ"ל אחר ד"ה בכסוי:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אבל כו' כבר בטלו. עי' ע"ג דף עג ע"א תוס' ד"ה כי אתא: רש"י ד"ה מאן שמעת ליה כו' לא ידעתי כו'. וכן ברש"י שבת עז: ד"ה למ"ד. יז. ד"ה כניתא. מט: ד"ה לא זוז׳ קז: ד"ה הטפוין. קלח: ד"ה באדם וד"ה זה הקן. ערובין מ: ד"ה דרב אחא. פסחים לד: ד"ה תנא [פ"א. ד"ה אבל]. קיז: ברשב"ם ד"ה גאות. יומא יט. ד"ה שער הדלקה. עב: ד"ה הא כמ"ד. פה. ד"ה ולוי הסדר. סוכה כז: ד"ה שלא העמיד. כח. ד"ה שיחות. כט. ד"ה בשביל. מז. ד"ה שיר. נב: ד"ה שבעה. ביצה טו: ד"ה ופירותיה. כה: ד"ה צלף. תענית סוף פ"ב ד"ה שמעיה. מגילה יד. ד"ה נבואה. סוטה לג: ד"ה אלא זה. מט. ד"ה זיו החכמה. קדושין ל. ד"ה לא א"א. ב"ק כ: ד"ה לא זוז. נו: ד"ה ולמ"ד. נז: ד"ה לא א"א. סנהדרין יד. ד"ה טורמוסין. מח: ד"ה והלא. ע: ד"ה בפת. שבועות לג. ד"ה לא א"א. זבחים כב. ד"ה והא תנא. נו: ד"ה לב' ימים. מנחות קה: ד"ה שמעינן. חולין [מו: ד"ה נגלר] נ: ד"ה איסטומכא. נב. ד"ה בר זכאי. נה: ד"ה והרי. קכו: ד"ה גולל. קלא. ד"ה תשעה. ערכין י. ד"ה ולא מוסיפין. יא: ד"ה אלא. יג. ד"ה מתשעה. תמורה טו: ד"ה כיולא. כח: ד"ה נעבד נמי:

הגהות הגר"א

[א] בתוס' סד"ה גרף נמחק ב' נקודו' הספסק (דד"ה גרף וד"ה ובלבד הוא דבור אחד וכ"ה בדפוס' וכ"מ במרדכי ודלא כרש"א);